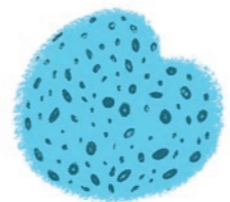
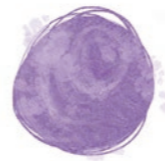

KALÒPSIA: UN PLANETA no tan DIFERENT

DESCOBREIX EUROPA DES DE L'ESPAI EXTERIOR

KALÒPSIA: UN PLANETA no tan DIFERENT

DESCOBREIX EUROPA DES DE L'ESPAI EXTERIOR

Il·lustracions de Sònia Gonzàlez

© de les il·lustracions: Sònia Gonzàlez, 2020

De la present edició:

© European Union, 2020

Passeig de Gràcia, 90

08008 Barcelona

Edició i disseny: Bindi Books, S.L., 2020

Primera edició: novembre de 2020

Tercera edició: maig 2022

IL-04-20-405-CA-N

ISBN: 978-92-76-20732-0

DOL: 10.2775/843098

Imprès a Bòsnia i Hercegovina.

El paper utilitzat està compost de fibres naturals, renovables, reciclables i fabricades a partir de fusta de boscos gestionats de manera sostenible.

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

- 1 Bèlgica
- 2 Bulgària
- 3 Txèquia
- 4 Dinamarca
- 5 Alemanya
- 6 Estònia
- 7 Irlanda
- 8 Grècia
- 9 Espanya
- 10 França
- 11 Croàcia
- 12 Itàlia
- 13 Xipre
- 14 Letònia
- 15 Lituània
- 16 Luxemburg
- 17 Hongria
- 18 Malta
- 19 Països Baixos
- 20 Àustria
- 21 Polònia
- 22 Portugal
- 23 Romaniaa
- 24 Eslovènia
- 25 Eslovàquia
- 26 Finlàndia
- 27 Suècia

Si agafes un telescopi i enfoques l'espai a la nit, podràs observar de prop la Lluna i les estrelles. Si aprimes una mica més els ulls, en una nit clara, potser veuràs Mart, que és un punt taronja enmig del cel. I si ets un autèntic professional també podràs veure Venus, que és una boleta marronosa que gira al revés que la resta de planetes i que està plena de volcans.

Més enllà hi ha Mercuri, Júpiter, Saturn, Urà, Neptú i Plutó...

Si mires encara més lluny, veuràs la Via Làctia, que és una taca blanca com la llet, feta d'estrelles i planetes, enmig de l'espai sideral. I si encara veus més enllà, tan i tan lluny que trigaries milers de segles a arribar-hi, trobaràs la galàxia Oneiric, que és on hi ha el planeta Kalòpsia.

Kalòpsia està a milions i milions de quilòmetres de la Via Làctia. És un planeta ple de colors. A Kalòpsia, cada dia el cel és d'un color diferent. Fins i tot en un mateix dia pot començar sent verd i canviar a groc.

L'aigua dels rius i els llacs també és diferent de la de la Terra, no és freda ni transparent. A Kalòpsia l'aigua és vermella, té gust de xarop de maduixa i és una beguda excel·lent per als kalopsians.

Hola, soc un kalop!

A Kalòpsia hi ha uns animalons que sempre han viscut en aquest planeta: els kalops. Cada família de Kalòpsia té el seu kalop de companyia, que l'acompanya allà on vagi.

Els kalops normalment tenen la mida d'una mà, però, segons convingui, es poden encongir com un gra de sorra o fer-se grossos com un camió, i és que els kalops tenen moltes funcions.

Si els amos tenen algun dubte, els kalops troben la resposta.

Si els amos estan avorrits, els kalops es poden convertir en joguines per distreure'ls.

Si els amos s'han de desplaçar, els kalops poden volar i portar-los sobre el seu llom.

Els kalops són els millors amics dels habitants de Kalòpsia. De fet, gairebé sempre, l'amo i el seu kalop s'acaben assemblant.

A Kalòpsia, hi conviuen quatre espècies d'habitants molt diferents...

Els merakis viuen al nord de Kalòpsia. Són uns éssers extraordinàriament peluts. És fàcil reconeixè'ls pels pentinats esbojarrats que es fan amb el pèl de tot el cos.

Els kairos viuen al sud i són coneguts per les seves ungles extremament llargues. En alguns casos, les ungles dels kairos són tan llargues que se'ls acaben cargolant en espiral.

Els rakhis viuen a l'est. Són unes criatures altes i esprimatxades. Tenen uns braços i unes cames que recorden espaguetis tous acabats de sortir de l'olla.

I els yugen viuen a l'oest i es distingeixen per les seves llargues llengües. Al seu costat, les llengües dels camaleons semblen petitíssimes. Els yugen poden atrapar amb la llengua tot el que es proposen. No només cacen insectes, sinó que amb un moviment rapidíssim poden agafar qualsevol cosa.

Però a Kalòpsia no tot és tan bonic com sembla. Les quatre espècies han de viure separades, perquè quan s'ajunten l'única cosa que fan és discutir:

Sempre deixeu
pèls per allà on
passeu! És fastigós!
Fins i tot embusseu
els nostres rius!

Estem cansats
que ho ratlleu tot
amb les ungletes.
Toqueu el dos!

No hi ha dret,
com que sou els
més alts, sempre
ens tapeu les
millors vistes!

I vosaltres? Què us heu
pensat? Us farem un nus
a la llengua i ja veureu.

Com que les quatre espècies no aconseguien posar-se d'acord i cada dos per tres es barallaven, al final van prendre una decisió: cada espècie aixecaria un mur altíssim al voltant del seu territori i així no haurien de conviure.

La família Suripanta era de l'espècie dels merakis, els peluts. Quan va néixer, la Wabi era poc més que una boleta de pèl morat amb uns ulls brillants com dues bales de vidre i sempre somreia. El seu kalop, des del primer dia, la seguia allà on anava. Era el seu millor amic.

Els merakis amb criatures tenien les cases molt netes perquè els nens, quan es desplaçaven de quatre grapes, escombraven el terra sense adonar-se'n.

En Suri i en Panta, els pares de la Wabi, sempre li feien pentinats diferents: trenes verticals de colors, crestes altíssimes, palmeres de cabells o, fins i tot, pentinats en forma de niu que el seu kalop, de tant en tant, aprofitava per fer-hi una becaina.

El que més agradava a la Wabi era explorar tots els racons de la casa i mirar, des de la finestra de la seva habitació, com canviava el color del cel.

Les quatre espècies de Kalòpsia tenien els seus propis costums.

Els merakis podien fer servir les puntes dels seus cabells com si fossin pinzells i amb això pintaven des de grans edificis fins a quadres molt petits. S'abraçaven sovint entre ells perquè tots eren com ossets de peluix.

Els rakhis, com que eren tan alts, s'havien especialitzat a recollir fruits dels arbres. Eren una espècie molt tímida. Per això ja els anava bé poder-se amagar entre els núvols.

Els kairos, gràcies a les seves ungles llarguíssimes i dures com rasclets, eren els pagesos perfectes.

I els yugen eren els més mandrosos de tots. Com que amb la llengua podien arribar on volguessin, es passaven hores i hores al sofà.

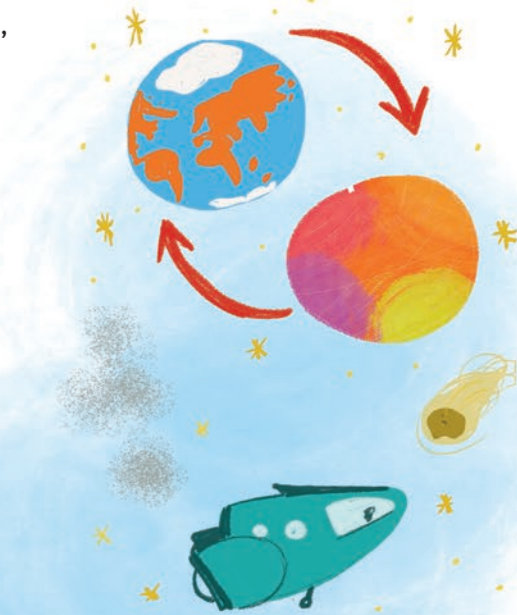
Els pares de la Wabi eren comerciants. Una vegada al mes agafaven la seva nau, que tenia forma d'ou ferrat, i viatjaven a diferents planetes per comprar objectes que després venien a Kalòpsia. Els objectes que tenien més èxit, de tots els llocs on anaven, sempre eren els d'un planeta que hi havia a la Via Làctia anomenat la Terra.

La botiga de la família Suripanta es deia Andròmines Galàctiques. A la Wabi li encantava passar-se hores i hores inspeccionant els objectes que portaven els seus pares d'arreu de l'univers.

A l'escola, tothom esperava la Wabi per veure amb quin estri estrambòtic apareixeria, i és que tot sovint sorprenia els companys amb algun complement especial:

Ella i jo sempre anem a l'última moda!!!

A Andròmines Galàctiques hi havia una porta de metall a la part del darrere. En Suri i en Panta havien dit a la Wabi que podia jugar i emprovar-se tot el que hi havia a la botiga, però que MAI dels MAIS havia d'obrir la porta de metall! Allà era on guardaven els objectes no identificats que portaven d'altres planetes i que podien ser perillosos.

Aquella prohibició alimentava la curiositat de la Wabi dia rere dia.

L'endemà del seu onzè aniversari, la Wabi va sentir un soroll que venia de darrere la porta de metall. Amb molt de compte, s'hi va acostar i va sentir com si algú piqués molt dèbilment sobre una superfície de fusta. Era un so molt suau, però si s'apartava els cabells de les orelles el podia sentir perfectament.

Quan els seus pares marxaven de viatge, el kalop cuidava la Wabi. Aquell dia, quan els pares se'n van anar a treballar, la Wabi ja no es va poder aguantar més. Va dir al seu kalop que havia d'esbrinar què era aquell soroll. I el kalop, que era curiós de mena, no va dubtar a dir que sí. Ell també estava intrigat.

ANDRÒMINES GALÀCTIQUES

Vull sortir d'aquí!
Ajuda, sisplau!

—Eoooo, que hi ha algú?
—Wabi, pot ser perillós! Anem a fer-nos unes rastes?

El kalop era molt curiós, però també molt poruc. Ja no li semblava tan bona idea remenar a l'habitació prohibida. La Wabi, però, va reaccionar just a l'inrevés. Com més coses estranyes veia, com més fort es feia el soroll, més ganes tenia de descobrir què hi passava, allà dins. I entre tota aquella pila de coses alienígenes ho va trobar. El soroll provenia d'una capsa blava amb unes estrelles dibuixades. I la Wabi va decidir obrir-la sense fer cas del kalop.

—Segons el meu sistema de navegació Galileo som a Kalòpsia, i per això el sistema de comunicació ha seleccionat l'idioma kalopsià, però si no m'enteneu puc parlar uranià, marcià, tritonià... Conec les 4.897 llengües més parlades a l'univers.

La Wabi, amb uns ulls com unes taronges, es va mirar aquella figura lluminosa que havia sortit de la capsa.

—Però tu... tu... qui, què, com, per què... Qui ets? Ets un d'aquells genis de la llàntia que et concedeixen tres desitjos? —va preguntar la Wabi.

—Nooooo! Prova de fregar-me, però ja et dic que només aconseguiràs fer-me pessigolles!

—Però, llavors, què hi fas aquí? Que potser et van tancar en una presó molt petita fa molt temps i ara que t'hem alliberat ens vols fer mal?

—N000000! Creus que tinc cara de delinqüent?

—Qui ets, doncs...?

—Soc... una guia turística en forma d'holograma!

—Quin avorriment! —es va queixar el kalop.

—Era més emocionant pensar que eres el geni de la llàntia! —va dir la Wabi.

—Soc una guia del planeta Terra. Concretament d'una zona que es diu Europa. Et sona?

—Sí... és clar... em sona... —Era mentida, a la Wabi no li sonava gens ni mica, però no volia quedar en ridícul davant d'aquella terrícola.

—I què en saps?

—Eehh... Mmm... Doncs... —L'havia enxampat!—. Doncs no ho sé...

Que és a la Terra?

—Bon intent!

—Veig que una petita explicació no et farà cap mal.

—No sé si...

—A veure quina excusa t'inventes. Fa molts mesos que estic aquí tancada i si no parlo, rebento.

—D'acord. De fet, els meus pares no m'expliquen mai res dels seus viatges.

—Doncs posa't còmoda i deixa que jo faci la meva màgia. Durant molts segles Europa va ser un dels continents més conflictius de la Terra. Els països europeus es barallaven entre ells constantment. Hi va haver una guerra darrere l'altra durant gairebé set-cents anys: la Guerra dels Cent Anys, la Guerra dels Trenta Anys, les Guerres Napoleòniques, la Guerra de Crimea...

—Aquí no tenim tantes guerres, però gairebé! —va dir el kalop.

—Al segle XX, però, hi va haver dues guerres que van ser les que van provocar més morts: la Primera Guerra Mundial i, al cap de poc, la Segona Guerra Mundial. L'ésser humà tenia la tecnologia més avançada de la història i la va fer servir per destruir. Va ser un dels moments més foscos no només d'Europa, sinó de tota la Terra.

—Que trist... Per sort, aquí no hem arribat a aquest desastre —va afegir el kalop.

—Després de la Segona Guerra Mundial alguns països van començar a reunir-se. Estaven d'acord que no hi podia haver una altra guerra entre veïns. Els primers països que van començar a col·laborar van ser França, Alemanya, Itàlia, Bèlgica, Luxemburg i els Països Baixos. Al cap d'uns anys, se n'hi van anar afegint d'altres. Així és com va començar la Unió Europea, la UE.

—Però si eren països diferents, com es van poder entendre? —va preguntar la Wabi.

—Perquè van veure que si només se centraven en el que els feia diferents no acabarien mai bé! Així, van deixar de fixar-se en el que els separava i van començar a col·laborar en coses que els interessaven a tots: fer més fàcil el comerç entre ells, permetre que els seus ciutadans poguessin viatjar, estudiar i viure en qualsevol país de la UE, unir esforços per tenir millors carreteres i equipaments, lluitar junts per protegir el planeta...

—L'any 1989 es va produir un fet històric. Es va enderrocar l'últim mur que separava Europa. A partir d'aleshores, més i més països es van anar sumant a aquest gran acord. Fins al dia d'avui, que en són 27!
—Però, llavors, tot plegat ara és el mateix país?
—No ben bé. A Europa hi ha moltes llengües, creences i cultures diferents. I, tot i això, tots els països poden treballar junts en aquest projecte compartit. Això és la Unió Europea. Què t'ha semblat, aquesta història?

Tot el que havia explicat la guia havia deixat la Wabi ben atordida. No entenia per què a Kalòpsia no podia passar com a Europa... Per què no es podien entendre les espècies del seu planeta, tot i ser diferents? La Wabi va mirar el kalop, que ja estava acostumat a les seves idees esbojarrades, com aquella vegada que es va deixar tenyir tot el cos de color verd, i li va dir:

—Kalop, per què no...
—Ai, mare meva, ja tremolo!
—Per què no anem a investigar algun dels territoris prohibits de Kalòpsia?
—Però que t'has begut l'enteniment?

Com que no tenien brúixola, la Wabi i el seu kalop no sabien en quin territori es trobaven. Des de l'aire, el paisatge de l'altra banda del mur tampoc semblava tan diferent d'allò que coneixien.

La Wabi va demanar al kalop si es podien acostar al jardí d'una casa que s'assemblava molt a la seva. Quan s'hi van apropar, la Wabi va veure algú força similar a ella, però amb unes ungles molt llargues. Davant seu també hi tenia un kalop.

—També juguen? —va preguntar la Wabi—. Ningú diria que són perillosos...

La Wabi s'hi va començar a acostar de puntetes. El kalop s'havia fet petit i s'amagava entre els seus cabells, tremolant de por. Ella també estava una mica espantada però va clavar un parell de copets a l'esquena a aquell ésser d'ungles llarguíssimes. La kairo va fer un salt de dos metres, les cames li tremolaven com un flam, però quan la Wabi li va parlar, de mica en mica es va anar calmant.

—Em dic Wabi i soc una meraki.

—Una meraki? Però no sou molt perillosos?

—Nosaltres?

—Sempre m'han dit que els merakis són com gossos rabiosos.

—Sí que tenim pèl per tot el cos com els gossos, però no mosseguem.

—Aaah...

—A mi sempre m'han dit que els kairos sou més perillosos que uns tigres afamats, amb aquestes urpes.

—Ha, ha, ha! Quina ximpleria!

A la Wabi i la seva nova amiga, que es deia Gigil, jugant i xerrant se'ls va fer de nit...

—Per cert, Wabi, com és que t'has atrevit a venir fins aquí?

—He conegut algú que m'ha fet entendre una cosa molt important: ser diferent no vol dir ser perillós. I jo diria més: quan et trobes algú diferent, tot es torna molt més divertit.

No has vist que bé que ens ho hem passat avui?

—Els meus pares sempre m'havien dit tot el contrari.

—Què et penses? Els meus també.

—I llavors, qui t'ha explicat això?

La Wabi va treure la caixa blava de la motxilla i la va deixar a terra, just al davant de la Gigil.

—Hola, soc una guia del planeta Terra. Concretament d'una zona que es diu Europa. Et sona?

La Wabi i la Gigil van començar a veure's sovint fins que va arribar el dia que els pares de la Wabi van tornar de Mercuri. En Suri i en Panta estaven cansats i venien molt carregats amb nous objectes per a Andròmines Galàctiques. Es van quedar de pasta de moniato quan van veure la Wabi i la Gigil, que jugaven al menjador amb els kalops i la guia.

En Suri i en Panta estaven horroritzats. La idea de tenir una kairo al menjador de casa seva els feia pànic i van ordenar que se n'anés immediatament.

La Wabi els va intentar convèncer que la Gigil i els de la seva espècie eren totalment inofensius. En Suri i en Panta es van mirar la Gigil de reüll i van pensar que aquella kairo, més que un tigre, semblava una gateta força simpàtica.

La Wabi es va disculpar amb en Suri i en Panta per haver entrat al magatzem de la botiga sense el seu permís. Quan van estar més tranquils, la Wabi va mostrar la capseta blava als seus pares, que se la van mirar molt estranyats.

—Us heu interessat mai per la història de la Terra?

—Eeh... —van exclamar els pares de la Wabi.

—M'agradaria presentar-vos algú... Escolteu-la!

La guia es va acostar cap a ells amb una energia que va il·luminar tota l'habitació.

Han passat uns mesos i, ara, la Wabi i la Gigil són molt bones amigues. Totes dues, gràcies a la seva amistat i a tot el que els havia explicat la guia sobre la Terra, van fer córrer la veu que tampoc eren tan diferents.

Quan la resta d'espècies van conèixer la història de la kairo i la meraki, van decidir enderrocar els murs que els separaven per provar de viure junts. I tot allò que abans els molestava de les altres espècies ara els encanta.

Els merakis, amb el seu pèl, fan perruques divertides i abrics per a l'hivern.

Els rakhis, tan alts com són, es carreguen els altres a les espatlles per jugar a fer castells humans. Els kairós són els millors rascadors d'esquena. I els yugen, amb les llengües superelàstiques, són d'allò més útils quan a algú li cau una pilota en un terrat.

La Unió Europea és la unió de 27 estats europeus.

Aquests països prenen decisions comunes, s'ajuden els uns als altres i col·laboren en temes molt diferents, des de l'agricultura o l'energia fins a qüestions sobre el medi ambient. Els ciutadans europeus poden viatjar sense impediments entre els països de la UE. Des de l'any 2002, a més, molts d'aquests països comparteixen moneda: **l'euro**.

Pocs anys després de la Segona Guerra Mundial, sis països europeus van crear la **Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer** (CECA): Bèlgica, els Països Baixos, Luxemburg, Alemanya, França i Itàlia van posar en comú la seva producció de carbó i d'acer. D'aquesta manera, els materials que havien utilitzat per fer la guerra i lluitar entre ells —amb el carbó i l'acer es construïen les armes— ara servien per començar la pau. L'any 1957 aquests mateixos països van formar la **Comunitat Econòmica Europea**, que més endavant va anomenar-se **Unió Europea**, tal com la coneixem avui dia. Des d'aleshores s'hi han anat sumant països: l'any 1973 s'hi afegeixen Irlanda, Dinamarca i el Regne Unit; i més endavant, als anys vuitanta del segle XX, Grècia, Espanya i Portugal.

El 1995 s'hi incorporen Àustria, Finlàndia i Suècia. Entre el 2004 i el 2007 es produeix una gran ampliació i 12 nous països entren a formar part de la família europea: la República Txeca, Xipre, Eslovàquia, Eslovènia, Letònia, Lituània, Estònia, Hongria, Malta, Polònia, Romania i Bulgària. El 2013 entra l'últim país que fins ara s'ha afegit a la Unió: Croàcia. Així doncs, van arribar a ser 28 països (també en diem estats membres), però l'any 2016 els ciutadans del Regne Unit van votar sortir de la Unió Europea i, per tant, avui la UE està formada per un total de 27 països.

Kalòpsia es troba a milions i milions de quilòmetres de la Via Làctia. És un planeta ple de colors on el cel pot ser groc i l'aigua és vermella, amb gust de xarop de maduixa. Però no tot és tan bonic com sembla... A Kalòpsia hi habiten quatre espècies que han separat els seus territoris amb murs perquè quan s'ajunten l'única cosa que fan és discutir.

Acompanya la Wabi en aquesta aventura on descobrirà un munt de sorpreses i s'adonarà que, malgrat les diferències, les espècies del seu planeta poden conviure i ajudar-se les unes a les altres.

**Una història divertida que t'aproparà a la Unió Europea,
t'ajudarà a descobrir els seus orígens i a entendre
que la diversitat ens enriqueix.**

<http://ec.europa.eu/barcelona>

@ComissioEuropea

IL-04-20-405-CA-N

